

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Cum canes tunc visi, hinc magnitudine visuq; horribili, inde extrema pusillitate feruntur: Aues quoq; & rapaces, & cicures, Fridericus curauit, præter vñtatas in Italia multas: in quibus falcones, chilnonesq; astures, & gryfaldi albi, & quod eam decuit maiestatem, immensa magnitudinis barbati bubones fuere conspicui. Contra-
xitq; eò Fridericus, habitas prius, & tunc primùm captas, speciosissimas mulieres: quibus à spadonum grege custoditis, viridaria, vineas, hortos, & consitiones cum villis apud Victoriā urbem lautissimè procurabat. Quā tempestate, dum Tartari suis locis, & Grossoni Arabes Hierosolymam vastant, Papa expeditionem molitur in Asiam: Fridericus apud Parmam desiderat: res Germaniæ erant inquietissima. Nam electores Imperij, facta de Friderico priuationi innixi, Landgrauium Thuringiæ, Romanorum regem designarant, cognomento Rassen. Hic iuxta Herbipolim in Ascensione Dominica à Moguntino & Coloniensi archiepiscopis, & quibusdā principibus in regem assumitur: & subito crux à Moguntino pradicatur: & à proceribus multis expeditio in terram sanctam cum cruce assumitur.

CAPVT XIII.

Henricus Thuringiæ Landgrauius, aduersus Fridericū electus, anno sexto & quadragesimo post mille ducentos, apud Francfordiam anno proximo curiam indixit: Sed Conradus Friderici filius, quem pater post extinctum Henricum constituit regem per Germaniam sub se regnaturum, filius Iolæ, quæ hereditatem afferebat patri ac filio, vt reges Hierosolymorum dicerentur: is collecto exercitu, Henrico Landgratio, iam recens electo, occurrit, cum ad indictum foretetur conuentum: collatæque manu superior factus
Conra-

Conradus, copias Henrici dispulit, disiecit, & dissipauit:
 multis capitaneis ac nobilibus de exercitu captis. Cap-
 rūt deinde, quibus ea displicuit electio, cōtemnere Hen-
 ricum, & irridentes, dicere regem clericorum. Papati-
 men omnes principes Alemanniae, per legatos sollicita-
 uit, vt Friderico & Conrado derelictis, Henrico parē-
 rent electo. Feruntur & literae tum exisse ab Soldano
 ad summum pontificem, quarum exemplar in Metropo-
 li posuimus: cū tanto in Fridericū Papa ferretur ani-
 mo & feruore, vt illi non modò Christianos, verū eti-
 am infideles principes auerteret. Fridericus interea in
 obsidione Parmae, in noua ciuitate Victoria, securum se
 obsidere arbitratus, didicit, quid sit hostē per incuriam
 contemnere. Postquā enim vi expugnandae spem abie-
 cit, & fame illam in deditionē cogere est adnixus, multa
 truculentissimē sunt commissa: Captos namque diuer-
 sarum partium Reginenses, Mutinenses, Placentinos,
 Bononienses, atque Hetruscos, ante vr̄bis Parmae portas
 promuraliāque truncari, laniarique, & balistis maiori-
 bus in vr̄bem semiuiuos proijci curauit: nec a mulieru-
 larum pudore est temperatum, si quando paupercula in
 agrum delatē, Saracenorum & Friderici satellitum
 manus inciderent. Tandem anno obsidionis secundo pro-
 pē exacto, Gregorius Montelongus legatus, & Philip-
 pus Vicedominus Placentinus ciuis, Lombardorum pra-
 sidio praefectus, oblata, quam diū expectauerant, occasi-
 one, sunt vsi: Sagittarij Germani & Saraceni, in ma-
 gnum coacti numerum, ad Parmae portas fossasq; con-
 globati sunt: id maximē adnixa, vt congregati ausos, aut
 si nulli aperuissent, stantes in propugnaculis quā plu-
 rimos vulnerarent. Tum legatus praefectusque, structi
 in vr̄be ordinibus, quanta maximē possunt celeritate,

erum
 rat, a
 admi
 rent
 & sin
 praest
 duce
 comp
 scort
 affirm
 signa
 accep
 gient
 Victo
 ermes
 furen
 ripere
 sam, e
 immix
 patam
 vicos,
 derien
 hostem
 ga sper
 damna
 & arg
 didit o
 ssumā
 ma ma
 friten
 re max
 spicien

erumpunt: nulla conficiendi sagittarijs, quod facile erat, mora adhibita: Id enim solum, quod constituerant, adnitebantur, vt urbem Victoriam ex improviso adorirentur: & in ea securitate, quam Friderici potentatus, & simul obfessorum Parmæ credita debilitas, iam diu præstiterant, viam, quæ à castris in urbem recta latæque ducebat, ociosi milites Friderici inermes deambulando compleuerant, Friderici exemplo, quem, qui interfuit, scotorum gregi, lasciuietem tunc per nemora, colluisse affirmat. Ortus tamen à sagittarijs ad prima eruptionis signa clamor, in viam subito, portamque relatus: quem accepta à furente vulnera, morietiumq; gemitus, & fugientium trepidatio, ingeminarunt, conuersus ad vrbs Victoriam portam quàm frequentissimus fuerat. Sed inermes, visendi studio se inculcantes, hostem aduentare furentem, sanguinolentumq; conspicati, dum arma arripere properant, portam reliquere hostibus indefensam, & confugienti sagittariorum, aliorumq; inermium, immixtus globo hostis, eam ardenti animo tenuit occupatam. Nec mora, in omnes ad eam perducentes vias & vicus, pugnari truculentissimè coeptum erat: cum Fridericus, altero super alterum, portæ occupationem, & hostem vrbe Victoria potitum, nunciante, vnicam in fuga spem salutis arripuit: Qui præter alia accepta cladis damna, præter dedecus & ignominiam, aurea quoque & argentea, ac penè maiora, quàm Imperatoria, perdidit ornamenta: In quibus corona fuit mirabilis preciosissimæque iaspidum ornatu: Eam enim pondere ac forma maiusculam, quàm quæ capitis de Imperatorio nostri temporis more gestamen est, ad diuitiarum, quas certe maximas habuit, ostentationem, in cubili semper conspiciendam habebat. Ditatus tantaprada, quam particulatim

culatim referre operosum fuerit, ecclesiasticorum exercitus, Victoria urbem gloriose deuictam, solo equauit: nullare magis alia damnandus, quàm quid in humani sanguinis, non magis barbari, quàm Italici, effusione modum excessit.

CAPVT XV.

Quo tempore, cùm Iohannes & Gerhardus, Holsatiae comites, filij Adolphi, iam fratris Minoris, de studio Parisiensi, cui iam supra biennium incubueram, non modico suorum desiderio expectati, reuenterentur incolumes, die Iouis, quæ fuit octaua Francisci, cū maximo cleri ac populi tripudio sunt recepti. Terram quidem in tumultu, sub bellicis motibus inuenerant, rege Daniae Erico, fratrem suum Abel, qui eā defenderet, impugnante. Anno deinde proximo, Guncelinus Zwerini comes, & domini Dandalie, qui tū regi militarunt, aduersus Iohannem Holsatiae comitem exhibuit pugnam, peruenieruntq; in Todeflo, (limes tum hic erat Holsatia, atq; reliqua Dandalie) ubi comes ad tutandos fines suæ ditionis, præsidium militum collocauerat. Sed fortiores venerat hostes, quæ possent à paucis ibi ad custodiā constitutis militibus repelli. Capto ab hostibus oppidulo, quosdam etiam ex Holsatis defensoribus intercipiunt: nonnullos pertinacius resistentes cadunt: alios fuga sibi consulentes abigunt. Fratres ipsi Holsatiam & paternam omnem ditionem administraturi, in eam venere sententiam, ut hereditatem partirentur, quādo communibus auspicijs gubernare non poterant: Euenitq; illis, quod solet de gubernatione dissidentibus, ut minime communi consilio in omnibus agerent. Igitur partitione facta, Iohannes natū maior Dagiā, (ea est ditio ex Dandalis olim capta) Gerhardus iunior, velut paternam domum accepit

Holsatiam,